

rozhodnutí jeho jest správné. Odvolací soud usuzuje právem, že žaloba směřuje k rozdělení dědictví již odevzdaného a nikoliv, jak se stěžovatelka domnívá, ke splnění dohody, pokud se týče ujednaného rozdělení. Směrodatným pro odvolací i dovolací soud jsou údaje žalobní a zjištění soudu prvního a nikoliv pouze znění žalobní prosby. Dle údajů žaloby a pozůstalostních spisů dohodli se dědici na návrhu, by pozůstalost byla odevzdána podle ideálních dílů a podle tohoto návrhu byla také pozůstalost odevzdána dědicům a to žalovanému jednou polovinou, žalobkyni a jejímu bratru každému jednou čtvrtinou. Že by pozůstalost byla rozdělena nájmě tak, že by sourozencům zůstavitelky a to žalobkyni připadla částka 9.212 Kč 12 h ze vkladu do pozůstalostního jmění patřícího, se netvrdí ani v žalobě ani nevyplyvá z pozůstalostních spisů. Vypočetla-li žalobkyně podle seznámeného čistého jmění pozůstalostního, ač toto nezáleží jen z hotovosti pokud se týče z peněžního vkladu, svůj podíl na 9.212 Kč 12 h a domáhá-li se nyní toho, aby žalovaný svolil k vybrání této částky z vkladu městské spořitelny v K. a k její výplatě žalobkyni jako podílu z pozůstalosti, správně spatřoval v tom odvolací soud domáhání se rozdělení dosud nerozdělené pozůstalosti. K řízení o takové žalobě jest však dle výslovného ustanovení §u 77 druhý odstavec j. n. příslušným výlučně soud, u něhož byla pozůstalost projednána. § 45 j. n. stanoví sice, že rozhodnutí sborového soudu první stolice o jeho věcné příslušnosti nemůže býti napadeno proto, že pro právní věc jest odůvodněna příslušnost některého jiného sborového neb okresního soudu. Než pro spory o rozdělení dědictví upravena jest zákonem příslušnost soudu způsobem výlučným ve prospěch soudu pozůstalostního, ať již sborového či okresního, při čemž úmysl zákona, totiž aby všechny věci pozůstalosti se týkající byly soustředěny u soudu pozůstalost projednávajícího nebo již projednavšího (§ 77 druhý odstavec j. n.) zřejmě působí, že věcná i místní příslušnost tak úzce spolu jsou spjaty, že místní příslušnost proti všeobecným zásadám o příslušnosti věcné vystupuje v popředí tak, že zatlačuje věcnou příslušnost úplně do pozadí, činíc soud příslušným bez ohledu na ustanovení o věcné příslušnosti, z toho však zároveň plyne, že odvolací soud rozhodl správně v ten rozum, že jest ku sporu příslušným okresní soud v K. jako soud pozůstalostní a že dosavadní řízení jest zmatečným (§ 477 čís. 3 c. ř. s.). Jsou proto i další jeho opatření jen nutným důsledkem tohoto rozhodnutí a stačí i tu poukázati ke správným důvodům napadeného usnesení.

Čís. 6281.

Nárok na ukojení určitých veřejnoprávních dávek v přednostním pořadí přísluší jen státu samému a nepřechází na jiné osoby.

Náhradní nárok podle §u 222, čtvrtý odstavec, ex. ř. nemůže uplatňovati knihovní věřitel na prázdno vyšlý proto, že při dražbě výtěžku ideálního podílu nemovitosti byla eráru přikázána ve výsadním pořadí částka, připadající prý na celou nemovitost.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R II 292/26.)

Rozvrhuje výtěžek za exekučně prodanou polovici domu, přikázal soud první stolice eráru v přednostním pořadí na daň činžovní a dávku z majetku 8.741 Kč 59 h a zamítl návrh vymáhající věřitelky, by vzhledem k tomu, že berní úřad žádá zaplacení celé daně činžovní i dávky z majetku z vydražené polovice nemovitosti, vtěleno bylo právo zástavní pro polovici peníze připadajícího na tyto daně na druhou polovici nemovitosti a to v přednostním pořadí těchto daní, ježto ustanovení Šu 222 ex. ř. platí toliko o knihovních pohledávkách, nikoliv o pohledávkách, majících přednostní právo. Rekursní soud k rekursu vymáhající věřitelky napadené usnesení potvrdil. Důvody: Při roku o rozvrhu nejvyššího podání žádala vymáhající věřitelka, by byl pro ni vtělen náhradní nárok podle § 222 ex. ř. v přednostním pořadí daní eráru přikázaných. Vzhledem k ustanovení tohoto místa zákona (odstavec čtvrtý), dle něhož má býti nárok následujících oprávněných na náhradu pro ně vložen na spoluzavázaných nemovitostech, které nebyly dražbou prodány, v pořadí pohledávky uspokojeného simultánního věřitele zástavního, která zcela nebo částečně byla zaplacená a spolu vymazána býti má, nemůže býti pochybnosti o tom, že předpis Šu 222 ex. ř., platí jen o knihovních pohledávkách a nikoliv o pohledávkách majících přednostní pořadí z věcného závazku nemovitosti ohledně daní a poplatků.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Do dražby jest dána jen ideální polovice domu, zapsaného ve vložce čís. 118, z výtěžku přikázána byla čsl. eráru ve výsadním pořadí na dani činžovní a dávce z majetku částka připadající prý na celou realitu ve výši 8.741 Kč 59 h. Jde o to, zda stěžovatelka jako hypotekární věřitelka, částečně na prázdno vyšlá, může i v takovémto případě uplatňovati náhradní nárok podle Šu 222 čtvrtý odstavec ex. ř. Otázku tuto jest zodpověděti záporně. Nárok na ukojení určitých veřejnoprávních dávek v přednostním pořadí přísluší jen státu samému a nepřechází na jiné osoby. Právo státu spočívá na t. zv. věcném ručení (v tomto případě na zákonech ze dne 9. února 1882, čís. 17 ř. z. a ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.), nikoliv na podstatě simultánních práv zástavních anebo na podstatě smluvních práv zástavních vůbec. O různé povaze přednostních a smluvních práv zástavních svědčí též to, že ona práva působí bez zápisu do knih pozemkových a výše jejich nemusí býti v době, kdy věcné ručení počíná působiti, číselně určita, kdežto dle Šu 14 knih. zák. lze práva zástavní zřídit jen ve prospěch peněžitých pohledávek číselně určitých. Naopak zase přednostní práva vztahují se jen na platy ne déle než 3 roky přede dnem příklepu zadržené, kdežto u smluvních práv zástavních takového omezení není. Dokonce knihovní zákon nezná ani možnosti vkladu náhradního nároku ve výsadním pořadí (§ 29 knih. zák.). Stěžovatelka uvádí, že ony přednostní pohledávky jsou vtěleny na obou polovicích. Ale dle knihovního výtahu jsou zjištěny jen pohledávky eráru 32.875 Kč 11 h a 18.814 Kč 56 h a to jen na ideální polovici do

dražby dané jako jediné vkladbě. Proto netřeba se obíratí otázkou, zda by okolnost stěžovatelkou tvrzená měla pro věc význam i v tom případě, když v pořadí knihovním ony přednostní pohledávky vůbec úkoje ani dosíci nemohly, ježto toto pořadí jest zadnější než pořadí stěžovatelce příslušející.

Čís. 6282.

Jakmile byla skončena likvidace veřejné obchodní společnosti a došlo k výmazu firmy z rejstříku, zanikla veřejná obchodní společnost konečně. Nestalo-li se co do případných, nově se vyskytnuvších pohledávek opatření mezi společníky již za likvidace, mohou jako žalobci přijíti v úvahu již jen bývalí společníci po případě jejich právní nástupci. Žalovala-li veřejná obchodní společnost již neexistující, nemůže vstoupiti do sporu třetí osoba, byť i to byl bývalý veřejný společník. Řízení jest nenapravitelně zmatečným. Útraty úspěšného dovolacího rekursu odpůrcova nelze tu přisouditi ani proti neexistující již společnosti ani proti veřejnému společníku, o jehož vstup do sporu se jednalo.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R II 293/26.)

Ve sporu firmy František F. a spol. v likvidaci proti Samueli L-ovi nepřipustil s o u d p r v é s t o l i c e vstup Františka F-a, bývalého společníka žalující firmy, do sporu a prohlásil dosavadní řízení za zmatečné. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení zrušil a uložil prvnímu soudu, by dále ve věci jednal. D ů v o d y: Žalující strana firma František F. a spol., tedy veřejná obchodní společnost, i když po provedené likvidaci byla vymazána z obchodního rejstříku, tím ještě naprosto nezanikla a nepozbyla tudíž procesní způsobilosti, byť i nebyla právnickou osobou. Vždyť není vyloučeno, že se i po provedené likvidaci dodatečně vyskytne jmění do likvidace nepojaté. Nelzeť tvrditi, že by uplatňování těchto nároků bylo vyloučeno jediné z té příčiny, že společnost byla vymazána z obchodního rejstříku. Proto nelze přisvědčiti názoru prvního soudu, že žalující firma po výmazu z obchodního rejstříku, nejsouc samostatným podmětem práv, nemá procesní způsobilosti. Nelze tu tedy mluvit o nenapravitelném nedostatku procesní způsobilosti, který by dle §§ 6 a 7 c. ř. s. měl v zápětí zmatečnost řízení. Co se pak týče vstupu do sporu Františka F-a, býv. veřejného společníka firmy F. a spol., šlo by vlastně jen o subjektivní změnu žaloby, která není zásadně vyloučena, zejména, zjistí-li se, že František F. byl veřejným společníkem žalující firmy. Než o této změně po zahájení sporu nelze rozhodnouti na základě návrhu jedné strany, když k ústnímu jednání dosud nedošlo a též druhá strana o něm se nevyjádřila předepsaným způsobem.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu žalovaného obnovil usnesení prvního soudu a zamítl návrh dovolacího rekurenta na náhradu útrat.

D ů v o d y:

Žaloba byla podána firmou František F. a spol. v likvidaci. Žalovaný namítl v žalobní odpovědi, že se žalobkyni nedostává procesní způ-